

Бѣхъ роденъ отъ провидѣнието да лѣжъ стихове — подписвамъ крѣпостни актове и завѣрявамъ подписитѣ на шопитѣ и шопкинитѣ... — извинете! — Занимавай се съ простъ народъ... Сега и стихове, и талантъ, и слава — фрѣкна всичко... Късно е... Но по нѣкога отварямъ ръкописитѣ си... Вѣрвате ли? Доплаква ми се... А сж хубави, стиховетѣ иматъ ритми, и стѣпки иматъ, и гладки сж, като ги четешъ, сѣкашъ че гълташъ рахатъ-локумъ... Имахъ си дарбица, ви казвамъ... Свидно ми е да ги затуриямъ, да не видатъ вече свѣтъ... Много ми е мѣчно.

— Като е тѣй, непечатайте ги, забѣлѣжи Кардашевъ.

— Азъ? моя ли работа е това? Късно, ви казвамъ, късно! (нотариусътъ въздѣхна) — Ето какво искахъ отдавна да ви изразж (нотариусътъ си наклони главата къмъ него): Азъ ги отстъпвамъ вамъ!

— Благодарж, не трѣбва! — измѣнка писателътъ когото изненада такова великодушие.

— Чакайте! отстъпвамъ ви ги безъ никакво възнаграждение! Съвсѣмъ отъ идеална точка, разбирате? Поправете ги, както мислите вие, ако има нѣщо за поправяне, послѣ печатайте ги! Съгласенъ съмъ, ако искате и името да си турите подъ тѣхъ... Не претендирамъ. Вий се славете!.. а мене — крѣпостни актове и завѣрки на документи.

Като каза тие думи почтениятъ чловѣкъ се покърти цѣль. Очитѣ му засвѣткахж, га овлажняхж — очевидно, жертвата, която правеше, тежко се отзова на неговата авторска чувствителностъ.

Кардашевъ учтиво отклони великодушното прѣдложение.

— Не, не! азъ съмъ готовъ да ги изгорж на огъня, стихотворенията си, но на други списатель нѣма да ги харижж... Ни единъ не заслужава!... Азъ само отъ голѣмо